

LUISTEREN, ONDERSCHIEDEN, BEGELEIDEN...

Er wordt aan de spreekwoordelijke deur van de Kerk geklopt. Mensen komen met een vraag. Er is een kindje geboren in het gezin, en het doopsel wordt gevraagd. Gezinnen met kinderen en tieners vragen naar de eerste communie of het vormsel. Jonge mensen die hun relatie willen bevestigen vragen naar het kerkelijk huwelijk. Op veel verschillende en belangrijke momenten in het leven wordt een beroep gedaan op de Kerk. Als kerkgemeenschap willen we graag iedere mens en elke vraag gastvrij ontvangen. En samen willen we zoeken naar een geschikt antwoord...

Luisteren naar het verhaal van mensen

Onlangs dachten we met enkele vrijgestelden na over het sacrament van het doopsel. Dit sacrament is het begin om Christen te worden. Door dit sacrament wordt duidelijk gemaakt dat je leerling van Jezus wil worden. Dat leerling zijn gebeurt in een gemeenschap. Daar willen Christenen elkaar bemoedigen en steunen in het leerling worden van Jezus. Een Franse parochie omschrijft op hun website het doopsel als: 'Sterven aan alles wat niet van God is, om een nieuwe mens te worden naar het voorbeeld van Jezus.' Daarin ligt de kern van het sacrament van het doopsel. Dat is ons antwoord op de vraag naar het doopsel. Wellicht geven wij, wat mensen niet vragen. Wanneer we luisteren naar het verhaal en de vraag van mensen, klinkt een ander verhaal. Het doopsel wordt gevraagd uit traditie of als een veiligheid voor het eeuwig leven (wat een oude gedachte is). Anderen vragen een teken en ritueel om hun dankbaarheid voor het nieuwe leven uit te drukken. En dankbaarheid is uiteraard op zijn plaats bij een geboorte. Als Kerk dienen we wellicht beter te luisteren naar het verhaal van mensen die een vraag stellen. Luisteren, om aanknopingspunten te vinden met het verhaal van het evangelie. Daarmee dienen we wellicht veel meer de mensen, in plaats van het doopsel aan te bieden als een automatische service.

Onderscheiden om een keuze te maken

Het wederzijds luisteren naar elkaars verhaal zet ons op de weg om te onderscheiden. Onderscheiden wat er nu juist gevraagd wordt. Onderscheiden wat het geschikte antwoord kan zijn; De onderscheidingsweg voor jonge ouders die het doopsel vragen voor hun kindje kan gebeuren als een bad nemen. Een bad waar men ondergedompeld wordt in het leven van de kerkgemeenschap. Want door het doopsel zeg je toch te willen behoren tot die gemeenschap! Jonge gezinnen kunnen proeven van de gemeenschap die samenkomt om te vieren. Er kan geproefd worden van initiatieven en engagementen waar Christenen hun zorg delen met medemensen. Denken we maar aan de zorg voor vluchtelingen, voor mensen in armoede. En er kan een bad genomen worden op die plaatsen waar mensen samenkomen rond het woord van het evangelie, waar op een eigentijdse wijze kerk gevormd wordt die geworteld is in het evangelie. Het op weg gaan om te onderscheiden zal zoveel rijker blijken om een warachtige keuze te maken. Zo wordt het doopsel geen automatische dienstverlening.

Elkaar verder begeleiden

Wanneer ouders dan niet kiezen voor het doopsel, dan blijft het aan de kerkgemeenschap om met deze mensen verder op weg te gaan. Kinderen kunnen dan een zegen over hun leven ontvangen. Er kan een ritueel zijn waar de dankbaarheid om de geboorte tot uitdrukking komt. Want elk kind is een kind van God. En een gedoopt kindje is geen beter kind van God. Vandaar willen we als Kerk mensen begeleiden vanuit onze wortels die het evangelie zijn. Zo wordt ook het doopsel geen eindpunt. Het is de start van een weg waarop je kiest en belooft om leerling van Jezus te worden. En een belofte, dat willen we toch proberen na te komen. Om te groeien in die belofte willen we elkaar begeleiden en bemoedigen. Daarom hernieuwen alle gedoopten in de paasnacht hun doopselbeloften. Daarover gaat het bij Christen zijn: leven vanuit de belofte, vanuit het Jawoord aan het evangelie van Jezus. En vooral dat samen proberen te doen, elkaar daarbij begeleiden.

Het was een boeiende gedachtenwisseling met de vrijgestelden. Het maakte ons duidelijk dat niet veel toekomst ligt in een Kerk die louter servicepastoraal biedt. Eenvoudige vraag en een even eenvoudig antwoord zijn geen vruchtbare weg. Door naar elkaar te luisteren, te

onderscheiden en elkaar te begeleiden kunnen we samen verder groeien. Alleen zo gebeurt het eigenlijk van onze zending: dat we leerling van Jezus worden. Dat is de uitdaging waarvoor we staan. Een uitdaging die geen langer uitstel verdraagt.

Johan Loones.

(Alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)

Wanneer je dit 'Klavertje' leest zit ik op het vliegtuig richting India. Daar mag ik drie projecten bezoeken die gesponsord worden vanuit onze gemeenschappen. Onder andere zal ik in Ranchi zijn, waar Pater Constant Lievens geleefd en gewerkt heeft. Na mijn terugkeer vertel ik in de volgende klavertjes graag mijn ervaringen. Graag tot dan!